

ת"פ 35929/03/19 - מדינת ישראל נגד מועאד רזוק, מוחמד רזוק

בית המשפט המחוזי בחיפה

ת"פ 35929-03-19 מדינת ישראל נ' רזוק ואח'
תיק חיצוני: 974/19

בפני	כבוד השופט דניאל פיש
מאשימה	מדינת ישראל
נגד	
נאשמים	1. מועאד רזוק 2. מוחמד רזוק

החלטה

1. בפניי בקשה ליתן צו להמצאת מסמכים בהתאם לסעיף 108 לחוק סדר הדין הפלילי [נוסח משולב], התשמ"ב-1982. לטענת המבקשים, על המשיבה להמציא לידיהם מידע ביחס לשלוש השנים האחרונות לגבי נתונים סטטיסטיים בנוגע להחלטותיה על הגשת כתבי אישום בתיקים דומים לתיק דנן בגין העבירות מושא כתב האישום- מעשי פיזיות ורשלנות בצוותא בהתאם לסעיף 338 (א)(1) לחוק בצירוף סעיף 29 לחוק, ידוי או ירי של אבן או חפץ אחר לעבר כלי תחבורה בצוותא בהתאם לסעיף 332 (א) לחוק בצירוף סעיף 29 לחוק, וזאת לצורך ביסוס טענתם של המבקשים בדבר קיומה של טענה מקדמית של הגנה מן הצדק, לרבות טענה בדבר אכיפה בררנית והתנהלות בלתי תקינה של הרשות.
2. לטענת המבקשים, זכותם לגילוי המידע מעוגנת הן כזכות עיון פרטית והן כזכות עיון ציבורית. המבקשים הפנו לפסיקה התומכת לטענתם בזכותם. נטען כי נקבע בפסיקה שדרך המלך לקבלת חומרים לביסוס טענת הגנה מן הצדק היא באמצעות פנייה לבית המשפט לפי סעיף 108, בשילוב סעיף 149 (10) לחסד"פ. נטען שלשימוש במסלול פלילי יתרונות רבים, מערכתיים ואישיים, אך בנוסף הוא מביא לכך שהיקף הגילוי יהיה צר וממוקד ודורש מינימום הקצאת משאבים מצד המשיבה. עוד נטען שבהתאם לפסיקה, על המבקשים להרים נטל ראשוני בלבד, להבדיל מתשתית ראיתית מבוססת.
3. המשיבה טוענת שיש לדחות את הבקשה על הסף. לטענתה, בהתאם לפסיקה על המבקשים להציג תשתית לכאורית התומכת בבקשתם, שלא הוצגה. עוד נטען שלא הוצגה כל ראיה או תחילת ראיה לכך שהגשת כתב אישום בתיק זה או ניהול ההליך עומדים בסתירה מהותית לעקרונות של צדק והגינות משפטית, כדרישת סעיף 149 (10) לחסד"פ. עוד נטען כי המבקשים לא פרשו בפני בית המשפט כל טענה ספציפית ממנה ניתן ללמוד על אכיפה פסולה של הרשות בעניינם לעומת נאשמים אחרים ולא תמכו את בקשתם בפסקי דין או כתבי אישום המלמדים על אינדיקציה לקיומה של אכיפה פסולה. נטען ל"מסע דיג".

4. לגופו של עניין טענה המשיבה כי נקודת המוצא היא שלרשויות התביעה, ככל רשות מנהלית, עומדת חזקת התקינות של המעשה המנהלי וכי בית המשפט יתערב בהחלטת התביעה באלו סעיפי חוק לייחס לנאשם, רק במקרים קיצוניים, כאשר מדובר בפגם מהותי בעריכתו של כתב האישום המצדיק התערבות שיפוטית. נטען גם, כי היקף ההתערבות מצומצם. המשיבה הפנתה לפסיקה בהקשר זה. נטען כי מאחר והסעד בבקשה נוסח באופן כוללני ומעורפל, נראה כי הסעד המבוקש הוא קבלת כל כתבי האישום בארץ, בכל המחוזות, שהוגשו בשלוש השנים האחרונות, אשר עמדו בבסיס ההחלטות על הגשת כתבי אישום כנגד נאשמים וחשודים ובהתאם גם את החלטות המשיבה שהיו בבסיס ההחלטות שלא להעמיד לדין חשודים בתיקים שנסיבותיהם דומות לעבירות נשוא הבקשה. נטען כי המבקשים מבקשים שבית המשפט ישים את שיקול דעתו במקום שיקול דעת המאשימה ויקבע בכל אחד מהתיקים האם החלטת המשיבה היתה סבירה. נטען שבית המשפט לא צריך לשמש כ"תובע על" במקום רשויות התביעה ותפקידו אינו להמיר את שיקול דעתה בשיקול דעתו, אלא במקרים קיצוניים וחריגים. עוד נטען כי אין מקום להחיל את דוקטרינת הביקורת המנהלית בנסיבות המקרה. המשיבה הפנתה לפסיקה בנושא.

5. לאחר שעיינתי בבקשה ובתגובה הרי שדין הבקשה להידחות. ראשית, לא התרשמתי כי הונחה תשתית ראיתית ראשונית להוכחת הטענה לאכיפה בררנית כנדרש. מדובר בטענה עובדתית והרשות המנהלית- במקרה זה רשויות התביעה, נהנית מחזקת התקינות לפיה חזקה היא שהרשות המנהלית פעלה כחוק. בקשת המבקשים במקרה זה אינה מבוססת. יתרה מכך, בא כוחם של המבקשים רשאי להתבסס על תיקים דומים בהתאם למאגרים המשפטיים הקיימים, כאשר מנגד, קבלת הבקשה, תהווה נטל כבד על המשיבה באיסוף הנתונים ובחינת ההנמקה בכל אחד מהתיקים. נטל זה אינו סביר, שעה בה חזקת התקינות עומדת לה ולא הונחה תשתית ראיתית המעלה חשד ראשוני כאמור. לאור האמור לעיל, הבקשה נדחית.

ניתנה היום, כ"ט סיוון תשע"ט, 02 יולי 2019, בהעדר הצדדים.